

РЕШЕНИЕ

№ 25622

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 16.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8873** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Н. М. К. от [населено място], [улица], ап.27, и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, офис 5, чрез адв. Д. П., срещу Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. на министъра на външните работи, с която на основание чл.59, т.1 от Закона за дипломатическата служба и във връзка със Заповед № ЧР-95-00-372 от 11.08.2023 г. на министъра на външните работи е понижена от дипломатически ранг „съветник“ в дипломатически ранг „първи секретар“ в Задгранично представителство на Република България във В., Испания.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на административния акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Счита, че е било налице основание по чл.27, ал.2, т.2 от АПК за недопустимост на производството по издаване на Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. поради наличие на предходно идентично такова – със същия предмет и страни – производството по обуславящата Заповед № ЧР-95-00-372 от 11.08.2023 г. Поддържа липса на проведено дисциплинарно производство с дисциплинарно наказващ орган (ДНО). Твърди, че компетентност за налагане на дисциплинарни наказания по чл.59 от Закона за дипломатическата служба не може да бъде делегирана. Визира нарушение на чл.93, ал.1 от ЗДСл. Счита, че заповедта страда от порок по чл.146, т.2 от АПК – пълна липса на мотиви. Поддържа, че с оспорената Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г., издадена на Заповед № ЧР-95-00-372 от 11.08.2023 г., е наказана два пъти за едно и също нещо, което в нарушение на принципа non bis in idem. Твърди, че наложеното й дисциплинарно наказание не е нормативно уредено, тъй като в нея не е посочен срок, за който й е наложено наказание – безсрочно понижаване в дипломатически ранг. Излага съображения, че не е извършила дисциплинарно нарушение. Претендира съдът да

постанови решение, с което да прогласи нищожността на акта или да го отмени като незаконосъобразен, като ѝ присъди сторените по делото разноски.

Ответникът министър на външните работи оспорва допустимостта и основателността на жалбата чрез юрк. П.. Подробни съображения излага в писмени бележки от 23.07.2025 г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява от административната преписка, че Н. М. К. заема длъжността Ръководител на ЗП по чл. 23, ал. 2 от Закона за дипломатическата служба, дългосрочно командирована за изпълнение функциите на генерален консул в Генералното консулство на Република България във В., Кралство Испания. Служител е на Министерството на външните работи от 04.10.1993г., като до момента на издаването на процесната заповед няма наложени дисциплинарни наказания. С Решение на Министерския съвет № 598/11.08.2022г. е назначена за генерален консул в Генералното консулство на Република България в Испания - [населено място], като начало на дългосрочната ѝ командировка е 08.10.2022г.

Не е спорно по делото, че със Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. на министъра на външните работи на Н. М. К., на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 97, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, е наложено дисциплинарно наказание „временно понижаване с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“.

С Решение № 20167 от 16.10.2024 г. по адм.д. № 8235/2023 г. на АССГ е отменена Заповед № ЧР-95-00-372 от 11.08.2023 г. В решението на АССГ изрично е посочено, че същите не подлежи на касационно обжалване на основание чл.124, ал.1 от ЗДСл, според който решението на административния съд по спорове за налагане на дисциплинарни наказания по чл. 90, ал. 1, т. 1 - 4 не подлежи на касационно обжалване.

Противно на твърденията на ответника спорът за допустимостта на касационно обжалване на Решение № 20167 от 16.10.2024 г. по адм.д. № 8235/2023 г. е приключил с влязъл в сила съдебен акт. Касационната жалба на министъра на външните работи срещу същото решение е върната с разпореждане № 4320 от 09.02.2025 г. по адм.д. № 8235/2023 г. на АССГ, оставено в сила с определение № 7044 от 25.06.2025 г. по адм.д. № 5395/2025 г. по описа на ВАС, Пето отделение, което е необжалваемо.

С обжалваната в настоящето производство Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. на министъра на външните работи, жалбоподателката Н. М. К. е понижена от дипломатически ранг „Съветник“ на дипломатически ранг „Първи секретар“, считано от 11.08.2023 г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателката на 23.08.2023 г. Жалбата от 04.09.2023 г., която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. е издадена от компетентен административен орган - от министъра на външните работи, като орган по назначаване съгласно чл.6, ал.2, т.11 от Закона за дипломатическата служба.

В оспорената заповед е посочено, че се издава на основание чл.59, т.1 от Закона за дипломатическата служба и във връзка със Заповед № ЧР-95-00-372 от 11.08.2023 г.

Съгласно чл.59, т.1 от Закона за дипломатическата служба дипломатическият служител може да

бъде наказан с временно понижение с един предходен дипломатически ранг или на по-ниска с едно ниво длъжност за срок до една година. Не е спорно, че с предходна Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. на министъра на външните работи на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „временно понижаване с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“ на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 97, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба.

Съдът приема, че независимо от посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, със същата не се налага отделно и самостоятелно от Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. дисциплинарно наказание. Според съда, оспорената заповед безспорно е издадена в изпълнение на предходната Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. за налагане на дисциплинарно наказание по чл.59, т.1 от Закона за дипломатическата служба. В същото време, заповедта – предмет на настоящето производство, няма характер на акт по чл.21, ал.5 от АПК, който предвижда, че не са индивидуални административни актове волеизявленията, действията и бездействията, когато са част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални или общи административни актове или са част от производствата по издаване на акта. Това е така, на първо място, с оглед на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ - по чл.59, т.1 от Закона за дипломатическата служба. С него се създава привидност, че на жалбоподателката се налага дисциплинарно наказание. На следващо място, в самата Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. не е посочено, че е акт по изпълнение, напр. че се издава в изпълнение на Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г., а е използван предлог „във връзка“, което навежда на връзка на преюдициалност. От друга страна, както правилно е отбелязано в жалбата, ако наложеното със Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. дисциплинарно наказание е било срочно – за срок от три месеца, в оспорената заповед това не е посочено, тъй като в нея само е отбелязано, считано от 11.08.2023 г. Това съдържание на акта навежда на извод, че жалбоподателката безсрочно е понижена в дипломатически ранг, което обуславя правния ѝ интерес от обжалване на акта.

Изложеното не се променя от представена от ответника в о.с.з. на 16.07.2023 г. Заповед № Т-2141 от 10.11.2023 г. на министъра на външните работи, с която е преустановено действието на Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г., считано от 12.11.2023 г. Както е посочил съдът в същото съдебно заседание, действието на Заповед № Т-2141 от 10.11.2023 г. е за в бъдеще. Наличието на период от време, в който Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. е действала, обуславя правен интерес от оспорването ѝ. Изложеното се потвърждава и от отмяната по съдебен ред на Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г., която отмяна има обратно действие – незаконосъобразният индивидуален административен акт се счита за отменен от момента на издаването му. Да се остави в действие в правния мир Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. би означавало въз основа на нея и за период от три месеца служителката да се счита за понижена в дипломатически ранг, което е недопустимо, тъй като този резултат произтича от отменената Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. За пълнота може да се отбележи, че в изпълнение на Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. е следвало да се предприемат фактически действия по отбелязване на понижаването в дипломатически ранг, но не и да се издава отделна заповед с правно основание чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба. Настоящият случай не е идентичен с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание по чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл със заповед по чл.108, ал.1 от ЗДСл, когато е мислимо да се издаде и отделна заповед за прекратяване на правоотношението по чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл, без последната да има самостоятелен характер.

Порокът на оспорения акт според съда е, че на него му е придадена привидност, че е отделен и самостоятелен от Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. индивидуален административен акт, който

засяга неблагоприятно служителката (по вече изложените съображения) и същият обективно съществува в правния мир, т.е. отделно и независимо от Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. Нещо повече – със Заповед № Т-2141 от 10.11.2023 г. органът по назначаване е ограничил действието на оспорената заповед само за в бъдеще, т.е. след изтичане на дисциплинарното наказание, наложено със Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. Дължим е извод, че въз основа на оспорената Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. служителката може да се счита за понижена в ранг за срок от три месеца, което обуславя правния ѝ интерес от нейното самостоятелно обжалване.

В заключение, отмяната на индивидуалния административен акт, във връзка с който е издадена оспорената Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г., налага и отмяната на последната, за да се уеднаквят в правния мир последиците от двата акта, насочени към налагане и изтърпяване на наложеното дисциплинарно наказание.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима отмяна на Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 1000 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. М. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ап.27, Заповед № Т-879 от 11.08.2023 г. на министъра на външните работи.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи, [населено място], [улица], да заплати на Н. М. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ап.27, на основание чл.143, ал.1 от АПК разноски в размер на 1000 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: